

Bogusław Bojanowski

Myślibórz, woj. gorzowskie

Informator Archeologiczny : badania 11, 184-185

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

glinianych datowanych głównie na X w., ułamki kości zwierzęcych, nieokreślone przedmioty żelazne i ornamentowany płaski przęślik kamienny.

Między członem 1 i 2 odsłonięto warstwę żwiru wraz z konstrukcją dużych kamieni, które można łączyć prawdopodobnie z podstawą wału poprzecznego, oddzielającego oba człony. Jednocześnie stwierdzono, że strop warstwy kulturowej na majdanie członu 1 występuje około 3,5 - 4 m wyżej od poziomu stropu warstwy kulturowej na majdanie członu 2.

Materiał źródłowy znajduje się w Muzeum Archeologicznym w Poznaniu.

Prace będą kontynuowane.

MYSLIBÓRZ
woj. gorzowskie

Mysliborskie Towarzystwo
Kulturalne

Badania prowadził mgr Bogusław Bojanowski. Finansowało Mysliborskie Towarzystwo Kulturalne. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /VIII-X/?/ oraz ślady osadnictwa z okresu halstackiego-lateńskiego /?/.

Grodzisko o powierzchni około 4000 m² położone jest na półwyspie wschodniego brzegu jeziora Mysliborskiego. Było ono częściowo badane w czasie II wojny światowej i w latach pięćdziesiątych XX wieku.

Badaniami objęto obszar o powierzchni 75 m², w zachodniej części grodziska, gdzie założono dwa wykopy prostokątne do biegu wału. Starano się uchwycić część majdanu, całą partię przywałową oraz przeciąć wał.

Mięszość warstwy osadniczej w partii przywałowej wynosiła 150 cm. Odsłonięte nawarstwienia wału wynoszą około 210 cm. W partii przywałowej, w warstwie o barwie brunatnoczarnej odkryto pozostałości pieca kopulastego wzniesionego poza zabudowaniami/?/. Prawdopodobnie służył do użytku w gospodarstwie domowym. Warstwa zawierała kości zwierzęce, ptasie, rybie kręgi, ości i łuski. Znalezione - groby strzał, młoteczek, ciocolo, fragment krzesiwa z kłosem, pierścionek brązowy srebrzony. Na szczególną uwagę zasługuje odkryta w stropie warstwy osadniczej jednostronnie bita moneta srebrna - brakteat.

W odsłoniętych nawarstwieniach wału drewniano-zielnego, kilkakrotnie spalonego i odbudowywanego, zdecydowanie dominuje ceramika wczesnośredniowieczna, przęśliki i kości zwierzęce. W tej części grodziska wystąpiła ceramika, prawdopodobnie halstańska lub lateńska, która pochodziła z oczyszczania i wyrównywania majdanu grodu i została użyta wraz z ziemią do budowy wałów.

Wymienione przedmioty metalowe, kościane i rogowe pozwalają określić wstępnie czas trwania grodu na VIII-X wiek.

Materiały z badań przechowywane są w magazynach Myśliborskiego Ośrodka Kultury.

Badania będą kontynuowane.

NEHRYEKA, gm.Przemyśl
woj.przemyskie
Stanowisko 7

Muzeum Okręgowe
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Stanisław Lewandowski. Finansował WKZ w Przemyślu. Pierwszy sezon badań. Stanowisko wielofazowe, osada grupy tarnobrzeskiej z epoki brązu, kultury przeworskiej z późnego okresu wpływów rzymskich, osada wczesnośredniowieczna, ślady osadnictwa neolitycznego oraz wczesno/brązowego /kul. Monteoru ?/.

Stanowisko usytuowane jest na grzbiecie cypla oraz na wschodnim i południowym skłonie lewobrzeżnej terasy Sanu i Wiaru. Odkryte zostało w trakcie badań powierzchniowych w dolinie Sanu.

Badania miały na celu rozeznanie problematyki stanowiska oraz sytuacji zalegania materiału zabytkowego. Założono cztery wykopy sondazowe: I/77 długości 53 m, II/77 długości 17 m, III/77 długi na 46 m oraz wykop IV/77 długi na 12 m. Utworzyły one kształt krzyża, którego dłuższe ramiona przecięły całe stanowisko w poprzek. Po wschodniej stronie grzbietu cypla wykonano dwa wykopy szerokoprzestrzenne o łącznej powierzchni 80 m². Ogółem przebadano obszar o powierzchni 336 m².

W wyniku badań odkryto ponad dwadzieścia jam, tyleż śladów po słupach oraz cztery paleniska wykładane polepą i kamieniami. Stwierdzono występowanie kilkusetletniej warstwy kulturowej o miąższości dochodzącej do 120 cm.

Materiał neolityczny reprezentowany był przez ceramikę, której stan zachowania nie pozwala na zrekonstruowanie form naczyń.

Zabytki z wczesnej epoki brązu zalegały głównie w warstwie kulturowej. Zaobserwowano fragmenty naczyń o esowatym profilu, formy zdobione ornamentem rytym i plastycznym, nawiązujące do inwentarzy kultur komarowskiej i Monteoru.

Wśród materiałów grupy tarnobrzeskiej występują fragmenty garnków tulipanowatych, jajowatych, mis półkuliastych i profilowanych, czerpaków oraz talerzy krążkowych. Zauważono szereg fragmentów o gładkich czernionych powierzchniach.

Okres rzymski reprezentują naczynia lepiące ręcznie oraz formy misowate toczone na kole typu ceramiki siwej. Materiał występuje w kilku jamach, a także w obrębie warstwy kulturowej.